Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος — *Ἐν Ἀθήναις, 12 Μαρτίου 1916* — *Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 15*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΑΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ἐκάθησαν στὸ τραπέζι. Ὁ Ἐρρῖκος βρέθηκε σχεδὸν ἀντίκρυ ἀπὸ τὸν Ἀγκλὰς καὶ, μολονότι αὐτὸς προσπαθοῦσε νὰ ἀποφεύγῃ τὰ βλέμματα τοῦ γυναικαδέλφου του, ἤ ἴσα-ἴσα ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν προσπαθειῶν, ὁ μικρὸς ἐπρόσεξε ἐπιτέλους τὸ παράξενο αὐτὸ ὑποκείμενο μὲ τὸ ἀρχοντικὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὸ ἐκύτταξε μὲ περιέργεια.

Ὁ κόμης Ρουσόσκη, ὡς πρόεδρος τοῦ γεύματος, δὲν ἔπαυε φυσικὰ νὰ περιποιῆται τὴ γειτόνισσά του. Μιλοῦσαν γιὰ τὴν παράσταση τῆς βραδυᾶς ἐκείνης καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχία ποῦ εἶχαν ἡ πρωταγωνίστρια, ὁ Καντινιὼ τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας καὶ προπάντων ὁ μικρὸς Δαλλαίνυ, ὁ ἀρχάριος ποῦ μολονοτοῦτο ἔπαιζε σὰν ἀληθινὸς ἠθοποιός.

Ὅλα λοιπὸν ἐπήγαιναν καλά, ὅταν,

«Ἔδωσε τὰ μπράτσο του στὴν καλλιτέχνιδα...»
(Σελ. 111, στ. α'.)

στὰ ἐπιδόρπια, ἔφεραν μιὰ ὀμελέτα μὲ ρῶμι.

Ὁ σερβιτόρος, τὴ στιγμὴ ποῦ παρουσίασε τὴν ἀπλάδα μπροστὰ στὸν πρόεδρο, ἐπλησίασε κάπως ἀδέξια ἑνάναμμένο σπίρτο στὸ ρῶμι, ποῦ πῆρε φωτιὰ τόσο γρήγορα, ὥστε ἡ γαλάζιες φλόγες ἐτσουρούφλησαν λιγάκι τὰ γένεια τοῦ κόμητος Ρουσόσκη.

«Πῆρε φωτιὰ τόσο γρήγορα, ὥστε ἡ γαλάζιες φλόγες...»
(Σελ. 117 στ. 6'.)

Αὐτός, μόλις αἰσθάνθηκε τὰ γένεια του νὰ καίωνται, ἔκαμεν ἕνα κίνημα ἀπὸ ἔνστικτο κ' ἐσκέπασε τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του. Τὸ ἀπότομο αὐτὸ κίνημα μετατόπισε λιγάκι τὴν ψεύτικη γενειάδα.

Τὸ παρετήρησε αὐτὸ ὁ Ἐρρῖκος καὶ, σκανδαλισμένος, ἄρχισε νὰ κυττάζῃ μὲ ἀκόμη μεγαλήτερη προσοχὴ καὶ περιέργεια τὸν ἀντικρυνό του. Τὸ βλέμμα του ἐκαρφώνετο ἐπάνω του τόσο διαπεραστικό, τόσο ἐξεταστικό, ὥστε ὁ Ἀγκλὰς, προκισθανόμενος τὸν κίνδυνο, ἄρχισε νὰ τὰ χάνῃ. Τοῦ μπῆκαν, καθὼς λέγουν, οἱ ψύλλοι στ' αὐτιά. Ἡ φωνή του κόπηκε στὸ λαιμό του καὶ, γιὰ νὰ ποκριθῆ σὲ κάποια ἐρώτησι τῆς γειτόνισσάς του, ἔβαλε τόση προσπάθεια, ὥστε ξέχασε νὰ διατηρήσῃ τὴν προσποιητὴ ξενικὴ προφορὰ τοῦ κόμητος Ρουσόσκη. Γιὰ μιὰ στιγμὴ δηλαδὴ μίλησε μὲ τὴ φυσική του φωνή, σὰν Ἀγκλὰς.

Ὅσο σύντομη κι' ἂν ἦταν αὐτὴ ἡ στιγμή, ὁ Ἐρρῖκος ἄκουσε τὴ γνώριμη φωνὴ τοῦ γαμπροῦ του κι' ἀνατρίχιασε.

«Θὰ τρελλαθῶ, συλλογίσθηκε. Νά, ποῦ μοῦ φαίνεται πάλι πῶς εἶνε αὐτός!.. Ἀνοησία!.. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ τὸν εἶδα στὸ τραῖνο τῶν Βρυξελλῶν, φαντάζομαι πῶς τὸν βλέπω παντοῦ.

Μετὰ βίας τώρα ὁ Ἀγκλὰς, ποῦ ἐννοοῦσε ὅτι τὴν ἔπαθε, ἔκρυβε τὴν ἀνησυχία του καὶ τὴ φούρκα του. Γιὰ τρίτη φορά, ἡ κακή του τύχη ἔβαζε στὸ δρόμο τοῦ αὐτὸ τὸ παιδί, καὶ γιὰ τρίτη φορὰ στὸ νοῦ τοῦ παιδιοῦ ἐσχηματίζετο μιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ταυτότητά του. Λίγο ἔλειπε ἀκόμη γιὰ νὰ βεβαιωθῆ, γιὰ νὰ ξεσκεπάσῃ τὴ διπλῆ του ζωή, τὴ διπλῆ του ὑπόστασι, καὶ τότε τὸ οἰκοδόμημα ποῦ εἶχε κάμῃ μὲ τόσο κόπο, μὲ τόση σοφία, θὰ κατέρρεε καὶ τὰ πάντα, γιὰ τὸν Ἀγκλὰς, θὰ ἦταν χαμένα!

Ἔπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ διαλύσῃ τὴς ἀμφιβολίες καὶ τὴς ὑποψίες τοῦ γυναικαδέλφου του. Τί διάβολο! δὲν ἦταν τόσο ἔξυπνος, γιὰ νὰ γελάσῃ ἕνα παιδὶ δεκατεσσάρων ἐτῶν;

***

Τὸ τραπέζι ἐτελείωσε καὶ πέρασαν ὅλοι στὴ σάλα τοῦ παιγνιδιοῦ. Ἐκεῖ, μὲ τὴν σκοπὸ νὰ περιπλέξῃ τὸν μικρὸ

Ἐρρίκο καὶ νὰ τὴν κάμῃ νἀρίσῃ τῆς ὑποψίες, ποῦ τοῦ εἶχαν γεννηθῆ, ὁ Ἀγκλὰς ἐκάθησε μὲ ἀπάθεια στὴν πολυθρόνα τοῦ π ά γ κ ο υ κ' ἐφώναξε :

— Ὁ πάγκος ἔχει πενταχόσια ναπολεόνια !

— Τὰ πηγαίνω ἐγὼ ἀ σ β ά λ ! ἐδήλωσεν ὁ παρακαθήμενος.

Ὁ ψευτο-κόμης Ρουσόσκη ἐμοίρασε χαρτιὰ κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ μπακαρᾶ κ' ἔχασε τὰ πενταχόσια ναπολεόνια.

— Ἄλλα πενταχόσια ! εἶπε μὲ τὴν ἴδια ἀπάθεια.

Τὸ ἀποτέλεσμα ποῦ ἐπερίμενε ὁ κλέπτης ἀπ' αὐτὸ τὸ κόλπο, ἐπῆλθε : Ὁ μικρὸς Ἐρρίκος Δαλλινύ, ποῦ πρώτη φορὰ ἔδλεπε τόσο μεγάλο παιγνίδι, ἐσάστισε ὅταν τοῦ ἐξήγησαν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ποῦ ἐκάθητο στὴ μέση, ἔχασε δέκα χιλιάδες φράγκα σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν ἐλαχίστη συγκίνησι.

Μποροῦσε ποτέ, ὁ παραλῆς αὐτός, ποῦ ἔβγαζε τὰ χιλιάρικα μ ά τ σ ο ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του, νὰ ἦταν ὁ ἄνδρας τῆς ἀδελφῆς του, ὁ πτωχὸς ὑπάλληλος τῆς «Ἰατρικῆς Ζωῆς» μὲ τὸν μικρὸ μισθό, ποῦ μετὰ βίας διατηροῦσε τὸ σπίτι του ;...

Ἐνῷ ἐπαιζε ὁλοένα, ὁ Ἀγκλὰς δὲν ἔπαυε νὰ παρατηρῇ τὸν Ἐρρίκο, γιὰ νὰ διαβάζῃ στὸ ἐκφραστικὸ πάντα πρόσωπό του τὴς σκέψεις καὶ τὴς ἐντυπώσεις του. Ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ὅταν ἔξαφνα συνέβη κάτι, ποῦ τοῦ τὰ ἐχάλασε πάλι ὅλα :

Στὴ σάλα τοῦ παιγνιδιοῦ ἔκανε ζέστη πολλή. Ὁ Ἀγκλὰς ἐστενοχωρήθη καὶ ἴδρωσε φοβερά. Ἀλλὰ μολονότι ἠσθάνετο τὸν ἱδρῶτα νὰ τρέχῃ κάτω ἀπὸ τὴν περρούκα που καὶ τὰ ψεύτικα γένεια του, ἐξακολούθησε νὰ παίζῃ, ὡς νὰ τελειώσουν τὰ χαρτιά. Μιὰ στιγμὴ μόνον ἔβγαλε τὸ μαντῆλι του κ' ἐσκούπισε τὰ ὑγρὰ καὶ κόκκινα μάγουλά του.

Ὁ μικρὸς Ἐρρίκος, ποῦ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐστέκετο ἀπὸ πίσω του, εἶδε καλὰ ἐπάνω εἰς τὸ λευκὸ μαντῆλι μερικὰ στίγματα κοκκινοκίτρινα, ποῦ σὰν ἠθοποιός, τὰ ἔγνώρισε ἀμέσως.

Ἦταν ἀπὸ τὴν π ά σ τ α ἐκείνη, ποῦ μεταχειρίζονται οἱ ἠθοποιοί, γιὰ νὰ ἑνώνεται φυσικὰ ἡ ἄκρη μιᾶς περρούκας ἢ μιᾶς ψεύτικης γενειάδος μὲ τὸ δέρμα τοῦ μετώπου ἢ τῶν παρειῶν.

Δὲν εἶχε κάμῃ λοιπὸν λάθος προτήτερα : Ὁ ἄνθρωπος ποῦ εἶχε μπροστά του, ἦταν μεταμορφωμένος. Εἶχεν ἀλλάξῃ τὸ πρόσωπό του, καθὼς καὶ τὴ φωνή του, καθὼς καὶ ὅλη του τὴν ὑπόστασι. Δὲν ἦταν ὁ κόμης Ρουσόσκη. Ἦταν ὁ Ἀγκλάς, ὁ ἄνδρας τῆς ἀδελφῆς του. Γι' αὐτὸ τώρα ὁ Ἐρρίκος ἦταν βέβαιος, βεβαιότατος !

Μόλις ἐσχημάτισε αὐτὴ τὴν βεβαιότητα, ποῦ ἦλθε νὰ ὁρμήσῃ ἐπάνω του, ἐκεῖ μπροστὰ 'ς ὅλο τὸν κόσμον, νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὰ ψεύτικα γένεια καὶ τὰ μαλλιὰ καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ τί γύρευε στὴν Ὀστάνδη καὶ ποῦ τὰ βρῆκε τόσα χρήματα, γιὰ νὰ τὰ χάνῃ ἀλύπητα στὸ παιγνίδι.

Δυστυχῶς ὁ μικρὸς δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ κάμῃ—ποῦ θὰ ἦταν καὶ τὸ καλλίτερο,—ἀλλὰ ἐκύτταζε γύρω του γιὰ νὰ εὕρῃ τὸν Καντινιώ, νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ τὴν ἀνακάλυψι ποῦ ἔκαμε καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν συμβουλή του.

Ὁ γέρο-ἠθοποιός, ποῦ δὲν τὸν ἐνδιέφερε καθόλου τὸ παιγνίδι, εἶχε μείνῃ στὴν ταράτσα καὶ συνωμιλοῦσε μὲ μερικὰ μέλη τοῦ Ὁμίλου.

Ἅμα εἶδε τὸ παιδὶ ξαναμμένο καὶ ταραγμένο, ἀνησύχησε.

«Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ κόμης Ρουσόσκη...»

— Τί ἔχεις, Ἐρρίκε ; τὸν ρώτησε στιγά. Μὴν εἶσαι ἄρρωστος ;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ μικρός· ἀλλ' ἀνακάλυψα κάτι φοβερό. Ἐλᾶτε μαζί μου, δάσκαλε, ἐλᾶτε γρήγορα !

— Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν ;

Ὁ Ἐρρίκος τραβοῦσε τὸν φίλο του πρὸς τὴ σάλα τοῦ παιγνιδιοῦ καὶ συγχρόνως, μ' ἀσυνάρτητες φράσεις, τοῦ ἐξηγοῦσε :

— Ὁ πρόεδρος, ὁ κόμης Ρουσόσκη, δὲν εἶνε ὁ κόμης Ρουσόσκη . . . Εἶμαι βέβαιος, εἶνε ὁ γαμπρός μου, εἶνε ὁ Ἀγκλάς...

Ὁ Καντινιὼ σήκωσε τοὺς ὤμους. Ἀλλὰ ὁ μικρὸς ἐπέμενε :

— Τώρα θὰ τὸ ἰδῆτε καὶ σεῖς... Εἶνε βαμμένος κ' ἔχει ψεύτικα γένεια καὶ μαλλιά... Τὸ μαντῆλι του εἶνε καταλερωμένο... ξεβάφει ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα... τὰ γένεια του εἶνε μετακοπισμένα...Θὰ ἰδῆτε σεῖς καὶ θὰ καταλάβετε ἀμέσως.

Ὅταν ἔφθασαν στὴ σάλα, ὁ μπακαρᾶς ἐξακολουθοῦσε, ἀλλὰ ἕνας ἄλλος κύριος ἔκανε τώρα π ά γ κ ο. Ὁ Καντινιὼ ρώτησε ποῦ εἶνε ὁ κόμης Ρουσόσκη, ἀλλὰ τοῦ εἶπαν, ὅτι ἐπῆγε νὰ κοιμηθῆ, ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ σύγῃ πολὺ πρωὶ μὲ κάποιο τραῖνο.

Ἀπερίγραπτη ἦταν ἡ φούρκα τοῦ μικροῦ Ἐρρίκου. Ἀκόμη μιὰ φορά, ὁ ἐχθρὸς τοῦ γλυστροῦσε χωρὶς νὰ τὸν ξεμασκαρέψῃ. Ἀκόμη μιὰ φορά, ἔπρεπε νὰ μείνῃ στὴν ἀμφιβολία, μὲ ὑποψίες μόνο, ποῦ τοῦ τὴς ἐκλόνιζε ἡ λογική τοῦ Καντινιώ.

Ὁ γέρο-ἠθοποιὸς ποῦ δὲν ἐννοοῦσε νὰ πιστέψῃ τέτοια παραμύθια, ἔκιασε τὸν μαθητή του ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν τράβηξε ἔξω, ἐνῷ τοῦ ἔλεγε :

— Πᾶμε τώρα νὰ κοιμηθοῦμε καὶ μεῖς. Κι' ἀλήθεια νὰ εἶνε αὐτὰ ποῦ μοῦ λές, τέτοια ὥρα, δυὸ ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα, δὲν μποροῦμε νὰ κάμωμε τίποτε. Δὲν ξέρουμε οὔτε κἀν τὸ σπίτι αὐτοῦ τοῦ ψευτοκόμητος Ρουσόσκη. Σοῦ ὑπόσχομαι ὅμως ὅτι αὔριο, θὰ ξανάλθω στὸν Ὅμιλο καὶ θὰ ἐξετάσω. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Ὁ Ἐρρίκος ἡσύχασε κάπως μ' αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσι κι' ἀκολούθησε τὸν δάσκαλό του στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ κοιμηθοῦν. Ἦταν σχεδὸν πρωί, ὅταν ἔφθασαν. Ὁ μικρὸς ἦταν τόσο κουρασμένος, ὥστε ἔπεσε στὸ κρεβάτι του κι' ἀποκοιμήθηκε, χωρὶς καλὰ καλὰ νὰ γδυθῆ.

Στὸν ὕπνο του, σὰ σὲ ὄνειρο, ἄκουσε τὸν Καντινιὼ ποῦ τοῦ φώναζε ἀπὸ τὴ πόρτα :

— Αὔριο στὴς δυὸ ἔχομε δοκιμές. Ἀχ, τί μαγγανοπήγαδο τὸ ἐπάγγελμά μας ! Στιγμὴ δὲν μποροῦμε νὰ ἡσυχάσωμε. Καλὴ νύκτα, μικρέ !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Στὸν ὕπνο του πάλι, τὸ μεσημέρι, ὁ Ἐρρίκος ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ δασκάλου του :

— Ἔ, ξύπνα !... Εἶνε ὥρα !... Πρέπει νὰ σηκωθῆς !

Ἀμέσως ὁ μικρὸς πετάχθηκε ὄρθιος.

— Ἄ ναί, εἶπε, ἔχουμε δοκιμές... τὸ θυμοῦμαι. Μιὰ στιγμή, δάσκαλε, νὰ συγυρισθῶ καὶ πᾶμε μαζί.

— Καλά. Σὲ περιμένω στὴν τραπεζαρία.

Ὁ Καντινιὼ καὶ ὁ μαθητής του ἐπρογευμάτισαν γρήγορα-γρήγορα, χωρὶς σχεδὸν νὰ μιλήσουν γιὰ τὰ χθεσινοράδυνα, κ' ἐπῆγαν κατόπι στὸ θέατρο.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΛΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΚΑΙ Ο ΚΑΚΟΣ ΓΑΤΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 111)

[Σὰν παραμύθι]

Καὶ τὸν ἔδιωξε μὲ χονδρὲς πέτρες.

— Φεύγα, χάσου, νὰ μὴ σὲ ἰδῶ, θηρίον!..

Ὁ γάτος ἔφυγε κακιωμένος καὶ χάθηκε μὲς στὸ σπίτι.

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅπως πάντα, μετὰ τὸ φαγητό, ἡ γρηὰ ἦλθε καὶ κάθησε στὴ συνηθισμένη θέσι της, στὴ σκιά. Πίσω της φθάνει καὶ ὁ γάτος μὲ τεντώματα τεμπέλη καὶ κάθεται στὸ τελευταῖο σκαλί.

Μὰ ξαφνικά, ὦ! Θεέ μου, ἕνα παράπονο τρανὸ βγῆκε μέσ' ἀπὸ τὴν καστανιά.

Ἡ καρδερίνα, ἡ μάννα τῶν πουλιῶν ποῦ ἔφαγε, στεκόνταν κουρνιασμένη κλάγι στὴν ἀδειανὴ φωλιά. Γνώρισε τὸν κλέφτη, τὸν φαγᾶ τῶν παιδιῶν της. Καὶ τοῦ στέλνει μιὰ φωνή, κάτι σὰν «κούϊ-κούϊ» ἐξακολουθητικό, μιὰ φωνὴ ποῦ θάταν ἀδύνατο νὰ παρασταθῆ. Χωρὶς ἄλλο θάλεγε : «δός μου τὰ μικρά μου, δός μου τὰ παιδιά μου».

Καὶ τὸ παράπονο αὐτὸ ποῦ ἐξακολουθεῖ ἀργὸ-ἀργὸ καὶ διαπεραστικό, ὅλο τὸ ἴδιο πάντα, αὐτὸς ὁ ἀναστεναγμὸς γεμίζει τὸν ἀγέρα μὲ μιὰ λύπη, ποῦ τὰ πλακώνει ὅλα σὰν μιὰ πυκνὴ καταχνιὰ ποῦ ἁπλώνεται, ἁπλώνεται.

Τάλλα πουλάκια τοῦ περιβολιοῦ σωπαίνουν ὅλα· θάλεγες πῶς καὶ τὰ φύλλα σταμάτησαν, πῶς τὰ ἄνθη σκύβουν τὰ κεφαλάκια τους καὶ κρύβουνται οἱ πεταλοῦδες.

Γιατὶ δὲν εἶνε μόναχα παράπονο πουλιοῦ αὐτὸ ποῦ ἀκούγεται. Εἶνε παράπονο μ η τ έ ρ α ς. Καὶ γι' αὐτὸ θαρρεῖς πῶς ὅλα κλαῖνε μαζὶ μὲ τὴ μάννα καρδερίνα : καὶ ὁ ἥλιος, καὶ τὰ δένδρα καὶ ὁ οὐρανός. Γιατὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο κλαίει κάθε μάννα στὸν κόσμο, σὰν πάθῃ κάτι τὸ μικρό της, πούνε ἡ ζωὴ καὶ ἡ χαρά της. Κι' ὅλα τότε λυποῦνται μαζί της.

Οἱ γάτοι δὲν καταλαβαίνουνε τὴν γλῶσσα τῶν πουλιῶν, μὰ ὁ Τίγρης κατάλαβε ἀμέσως τί τοῦ ἔλεγε ἡ καρδερίνα, σὰν νἆταν ἡ μάννα του ἡ ἴδια ποῦ τοῦ φώναζε «Κουί-κουί, δός μου τὰ παιδιά μου, δός μου τὰ μικρά μου».

Ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ ψηλὰ στὴν καστανιὰ καὶ τώρα καμώνεται πῶς δὲν ἀκούει, στρέφει καὶ κοιτάζει κατὰ τὰ δέντρα καὶ τὴς μῦγες ποῦ πετοῦν κεῖ κάτω, μισοκλεῖ τὰ μάτια του καὶ φαίνεται σὰν νὰ μετρᾷ τὰ λουλούδια ποῦ σκύβουν παρα-πέρα.

Μ' ἀγαλί' ἀγάλια κι ἄθελα, ἀναγκασμένος ἀπὸ τὸ ἀδιάκοπο μοιρολόγι τῆς καρδερίνας, στρέφει τὰ μουστάκια του κατὰ τὸ δέντρο, σκύβει τὸ κεφάλι καὶ μυρίζει προσεκτικὰ τὴν πέτρα τῆς πορτοσκάλας στὰ πέδια του. Ἀλλὰ τὸ χαροκαμένο τὸ πουλὶ δὲν παύει. Καὶ σὲ λίγο πάλι ὁ γάτος ξανασηκώνει τὸ κεφάλι του, γιατὶ πρέπει νὰ κοιτάξῃ, πρέπει ν' ἀκούσῃ, πρέπει νὰ μείνῃ ἐκεῖ τιμωρία μὲ τὰ μάτια στυλωμένα στὴν καρδερίνα, ποῦ οἱ φωνές της τὸν κομματιάζουν.

Μοιάζουν σὰν τόσες βελόνες ποῦ κάθε κίνημά του βαθειὰ μπήγει μὲς στὸ σῶμα του καὶ τοῦ φέρνουν ἀνατριχίλες στὴ ράχη.

Οἱ τρίχες του ἀνασηκώνονται σὰν τὸ χορτάρι τοῦ κάμπου στὸν ἄνεμο. Καὶ τὴν καρδιά του σφίγγει αὐτὴ ἡ λύπη ὅλων τῶν πραγμάτων γύρω του καὶ τὸν βασανίζει ἀπίστευτα.

Ἀνοίγει τὸ στόμα νὰ φωνάξῃ, μὰ δὲν ἔχει φωνή. Θέλει νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι, νὰ μὴν ἀκούῃ. Τοῦ εἶνε ἀδύνατο. Π ρ έ π ε ι ν' ἀκούσῃ. Καὶ πάλι ἀνατριχιάζει.

Καὶ τότε, δυστυχισμένος, ἀδύνατος, παρακαλεστικὸ ἀρθρώνει νιαούρισμα στὴν κυρά του.

— Ἄχ ! γλύτωσέ με σύ, σὲ παρακαλῶ, πές της νὰ σωπάσῃ.

Ἡ γρηά, ποῦ ἀκούει καὶ κείνη δακρυσμένη τὸ πουλί, ἄφησε τὸ κέντημά της νὰ πέσῃ καὶ ἀκούμπησε τὰ χέρια της στὰ γόνατα. Κουνᾷ λυπητερὰ καὶ σοβαρὰ τὸ κεφάλι της καὶ στὸ παρακάλιο τοῦ γάτου ἀπαντᾷ ὑπόκωφα :

— Ὄχι, ὄχι. Τίγρη, ἔφαγες τὰ μικρά της.

Τότε πιὰ ὁ Τίγρης ἔκοψε κάθε ἐλπίδα καὶ καρφώθηκε στὴ θέσι του.

Ἔξαφνα προσπαθεῖ πάλι νὰ ρίξῃ λοξὰ τὸ κεφάλι του. Μὰ μὲ τρομερὴ ἀνατριχίλα αὐλακώνεται ἡ ράχη του. Ζαρώνουν καὶ κολνοῦν τ' αὐτιά του. Φοβᾶται !

Κ' ἔχει δίκιο : γιατὶ ἡ κραυγὴ τῆς καρδερίνας ἄλλαξε. Εἶνε θυμωμένη τώρα. Φοβερίζει μὲ ὁρμὴ ἀκράτητη.

— Ἄ, δὲ θέλεις νὰ μοῦ δώσῃς τὰ μικρά μου ; Στάσου ἐσύ !

Ὅλα γύρω ἀναστατώνονται.

Μὰ σὰν αὐτὴ τὴν φωνὴ νὰ περίμενε, νά, ἕνα πουλὶ ἔρχεται καὶ κουρνιάζει πλάγι στὴν καρδερίνα. Εἶνε ὁ πατέρας.

— Σύρε, πήγαινε, τοῦ φωνάζει ἡ μητέρα.

Καὶ κεῖνος ἐρεθισμένος πετᾷ, φέρνει ἕνα γύρω τὸν γάτο καὶ ξαναγυρίζει στὸ κλαδί του. Ὁ γάτος, μ' ὅλο ποῦ κλεῖ τὰ μάτια του, τὸν εἶδε καὶ τρομαγμένος δὲν τὸ κουνᾷ. Ἄκουσε τὴν σκωπὴ τῶν φτερῶν, ἔνοιωσε καλὰ τὸ χτύπημά των.

— Σύρε. πήγαινε !

Καὶ ὁ πατέρας ξαναπιάνει τοὺς γύρους του πάνω ἀπὸ τὸν Τίγρη ποῦ δὲν κοτᾷ νὰ κουνηθῆ, γύρους ὅλο πιὸ στενούς, ποῦ σημαδεύει θαρρεῖς τὸ πουλὶ τὸν γάτο, καὶ λογαριάζει τὴν ἀπόστασι ποῦ τὸν χωρίζει κάθε τόσο. Νά το τώρα στὸ χαμηλότερο κλάδι, σὲ λίγο στὸ κάγκελλο, νὰ τώρα στὸ πλαγινὸ σκαλί.

Ὁ γάτος ποῦ καταλαβαίνει, χαμηλώνει τὸ κεφάλι, ἀναπνέει μὲ δυσκολία σὰν νὰ τὸν μαγνητίζῃ τῆς καρδερίνας ἡ φωνή,

Καὶ ξαφνικά, ναί ἀληθινά, τὸ μικρὸ πουλάκι, αὐτὸ ποῦ δὲν εἶνε οὔτε ἴσα μ' ἕνα καρυδάκι, ρίγνεται στὸ κεφάλι τοῦ γάτου ἀνάμεσα στ' αὐτιὰ καὶ «νά σου καὶ τούτη, νά σου καὶ κείνη, φονηά, φαγᾶ τῶν πουλιῶν», τοῦ ἀρχίζει κάτι τσιμπιὲς στὴ μύτη, στὸ κεφάλι, μὰ κάτι τσιμπιὲς τρομερές : «νά ! νά ! κακέ, νὰ μάθῃς νὰ τρώγῃς τὰ μικρὰ πουλάκια.»

Καὶ ἀφοῦ τὸν ἐτιμώρησε, ξαναπετᾷ πάλι πλάγι στὴ σύντροφό του.

Σωπὴ μεγάλη. Ὅλο τὸ περιβόλι κοιτάζει τὸν γάτο. Ἐκεῖνος, νικημένος, νοιώθει πῶς ὅλοι, ὅλη ἡ πλάση εἶνε καταπάνω του. Δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ μείνῃ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ἄθλιος, μὲ σκυφτὸ κεφάλι, χαμηλωμένη οὐρὰ σὰν κατάδικος, χώνεται βιαστικὰ στὸ σπίτι, κρύβεται σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά.

Ἕνα μῆνα τώρα, ὕστερα ἀπὸ τὸ κακούργημα τακτικὰ γινότανε αὐτὴ ἡ ἱστορία. Μόλις πρόβαινε ὁ Τίγρης τὸ ἀπόγευμα στὸ κεφαλόσκαλο, γιὰ νὰ κατεβῇ στὸ περιβόλι μὲ τὴν κυρά του, σὰν νὰ τὸν περίμενε ἡ καρδερίνα, ἄρχιζε ἀπὸ τὴν καστανιὰ τὸ ἴδιο της παράπονο ποῦ τὸν κάρφωνε στὴ θέσι του, νὰ τὸ ἀκούσῃ μὲ σκυφτὸ κεφάλι ἀκίνητος. Ἔφθανε κατόπι ὁ πατέρας καὶ ἄρχιζε νὰ φέρνῃ βόλτες γύρω του. Μὰ δὲν περίμενε πιὰ ἄλλο ὁ γάτος. Ἀμέσως χωνόταν στὸ σπίτι.

Στὰ ὕστερνὰ δὲν εἶχε πιὰ οὔτε τὸ θάρρος νὰ βγῇ ὡς τὸ κεφαλόσκαλο. Ἔκανε ἕνα-δυὸ βήματα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀντίκρυζε ὅμως τὴν καρδερίνα στὴν καστανιὰ καὶ...δρόμο πίσω.

Μὰ ἡ καλὴ καρδερίνα ξαναῦρε τὰ παιδιά της, ξανάφτιασε τὴ φωλιά της. Τὰ ἔδλεπε αὐτὰ ὁ Τίγρης ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κατώφλι τῆς πόρτας καὶ μιὰ μέρα τέλος κατάλαβε πῶς συχωρέθηκε. Μπορεῖ πιὰ τώρα νὰ κάθεται στὸ κάτω σκαλοπάτι, πλάγι στὴν καλὴ γρηούλα, τὴν κυρά του ποῦ κεντᾷ στὸν ἴσκιο.

Ἡ καρδερίνα δὲν παραπονιέται πιά. Καὶ ἀπὸ τὴ φωλιά, ὅπου τὸ κεφαλάκι της μόλις προβάλλει, κοιτάζει τὸν γάτο χωρὶς φόβο, χωρὶς κακία. Καὶ ὁ γάτος ποῦ φρονίμεψε, συλλογίζεται βαθειά. Συλλογίζεται πῶς μιὰ μητέρα καρδερίνα, τόση δὰ μικρή, εἶνε πιὸ δυ-

νατή ἀπὸ ἕνα γάτο ὡπλισμένο μὲ νύχια καὶ μὲ δόντια σουδλερά, ὅταν εἶνε νὰ τιμωρήσῃ κάποιον ποὺ πείραξε τὰ μικρά της.

Συλλογίζεται ἀκόμη αὐτὸ τὸ κάτι ποὺ τυραννεῖ τοὺς κακοὺς γάτους ποὺ τυχαίνει νὰ φᾶνε τ' ἄκακα πουλάκια...

Μὰ νὰ ὁ πατέρας ποὺ φέρνει κανένα σκουληκάκι στὰ μικρά. Ἡ μητέρα παραμερίζει γιὰ λέγο καὶ κάτι μικρούτσικες μυτίτσες κινοῦνται μέσα στὴ φωλιὰ μὲ χαρούμενα ξεφωνητά.

Ὁ Τίγρης καμώνεται πῶς κάποιο θόρυβο ἄκουσε κατὰ τὸ σπίτι. Ἀπὸ περιέργεια χωρὶς ἄλλο σιγογυρνᾷ νὰ ἰδῇ καλύτερα, κ' ἔτσι βρίσκεται μὲ τὴ φάχη γυρισμένη πρὸς τὴν καστανιά...

Κατὰ τὸν S. Frapier Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια).

Ὁ μεταμορφωτὴς ἰσχυρίζετο, τωόντι, ὅτι εἰς τὴν τσέπην ἐκείνην ὁ σύντροφός του εἶχεν εὕρῃ νομίσματα χρυσᾶ· ἐνῷ αὐτὸς δὲν τῷ εἶχε δώσῃ, ὡς μερίδιόν του, παρὰ ὀλίγα ἀσημένια.

— Πάλι; ἐμουρμούρισεν ὁ Σίμων. Ἄ, μ' αὐτό, Ράλφ, δὲν ὑποφέρεται. Θὰ μὲ κάμῃς νὰ χάσω τὴν ὑπομονή!

— Καλλίτερα νάδινες ὅ,τι χρωστᾷς σὲ μένα καὶ στοὺς φίλους.

— Χρωστῶ; ἐγὼ σᾶς χρωστῶ; Μὰ ἔχετε λάθος! Αὐτὰ τὰ χρήματα τὰ μοιράσθηκα μαζί σας τιμιώτατα!

Ὁ Ράλφ ἐγέλασε χωρὶς νὰ θέλῃ, ἀκούων τὸν λῃστὴν νὰ ὁμιλῇ περὶ τιμιότητος.

— Φθάνει, ἐφιθύρισε· θὰ ἐξηγηθοῦμε ἄλλη φορά. Πρὸς τὸ παρόν, πλήρωσε τὴν καραμούζα αὐτοῦ τοῦ πτωχοῦ, ἀφοῦ σοῦ ἦλθε διάθεσις νὰ κάμῃς ἕνα καλό.

— Καὶ τί νομίζεις; ἔκαμε ὁ Σκυλοκέφαλος· ἐγὼ εἶμαι καλὸς ἄνθρωπος, ἔχω καρδιά.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε τότε ὁ γέρων ἀπόμαχος. Ἐγὼ δὲν παίζω μόνο καραμούζα· ξέρω καὶ κάτι ἄλλο.

— Τί ἄλλο;

— Διαβάζω τὴν τύχη τοῦ ἀνθρώπου στὸ χέρι του καί, μπορῶ νὰ πῶ, δὲν γελιέμαι ποτέ. Θέλετε νὰ δοκιμάσετε;...

— Αὐτὸ εἶνε ἔκταστο! ἀνέκραξεν ὁ Σκυλοκέφαλος. Ἔλα λοιπόν, γέρο, πές μας τὴν τύχη μας, ἀλλὰ πρόσεξε νὰ τὴ διαβάσῃς καλά...

— Ἔννοια σας, θὰ σᾶς εὐχαριστήσω! ὑπεσχέθη ὁ χειρομάντις.

Καὶ ἀμέσως ἐξήτασε μὲ προσοχὴν τὰ χέρια τοῦ Σκυλοκεφάλου καὶ τοῦ φίλου του καὶ διὰ καθένα εἶπεν ἀπὸ μίαν καλὴν προφητείαν.

— Μήπως διαβάζεις καὶ τὸ παρελθόν; ἠρώτησεν ὁ Σκυλοκέφαλος, ἀστειευόμενος. Ποῦ ἤμουν πρὸ ἓξ μηνῶν;

— Ὄχι ἐδῶ· ἀπεκρίθη ὁ χειρομάντις· καὶ τὰ οἰκονομικά σας τότε δὲν ἦταν τόσον ἀνθηρά...

— Ἀλήθεια!.. Καὶ τί ἄλλο βλέπεις στὸ χέρι μου;

— Ἔχετε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ πάρετε μιὰ κόρη ποὺ ἀγαπᾶτε.

— Καὶ θὰ τὴν πάρω; ἠρώτησε μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον ὁ λῃστής.

— Θὰ τὴν παίρνατε ἀμέσως, ἂν δὲν ὑπῆρχε κάποιο ἐμπόδιο...ἕνας συγγενής της ποὺ δὲν θέλει, ὁ πατέρας, νομίζω...

— Ναί, ναί, ὁ πατέρας της, δὲν θέλει μὲ κανένα τρόπο αὐτὸ τὸν γάμο.

— Στὸ τέλος ὅμως θὰ συγκατατεθῇ ἔ; ἠρώτησεν ὁ Σίμων, τὸν ὁποῖον ἐξέπληττεν ἡ μαντικὴ τοῦ Σκώτου ἀπομάχου.

— Ὅσο γι' αὐτό, δὲν μπορῶ νὰ πῶ... Ἔπρεπε νὰ ἰδῶ καὶ τὸ χέρι τοῦ ἰδίου.

— Ναί, βέβαια, ἐψιθύρισεν ὁ λῃστάρχος· ἀλλ' αὐτό, ἐννοεῖται, εἶνε ἀδύνατο...

• Ἔξαφνα, ἀφοῦ ἐσκέφθη μίαν στιγμήν, ὁ Σκυλοκέφαλος, μὲ λάμποντα μάτια, ἐξηκολούθησε:

— Εἶν' ἐδῶ ἄλλοι δύο φίλοι, ποὺ θὰ εὐχαριστοῦντο πολὺ νὰ κόβουν τὴν τύχη τους ἀπὸ σένα. Πᾶμε νὰ τοὺς ἰδῆς.

— Στὰς διαταγάς σας! ἀπεκρίθη ὁ γέρων στρατιώτης.

Μετὰ δύο λεπτά, ὁ χειρομάντις εἰσήγετο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Οὐίλλιαμ Χόλκερ, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ὁ Σίμων τῷ ἐξήγησεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἁπλῆς ἀστειότητος, συγκατετέθη νὰ νοιξῇ τὴν ἀριστερὰν του παλάμην.

— Ὦ, ὤ! ἀνέκραξεν ὁ Σκῶτος, μόλις τὴν ἐκύτταξε μίαν στιγμήν· σᾶς ἀπειλεῖ κίνδυνος θανάτου!

Κ' ἐπωφελούμενος ἀπὸ τὴν ταραχὴν ποὺ ἐπροξένησαν αὐτοὶ οἱ λόγοι, ἔσκυψεν ἀπαρατήρητος εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ Ἀμερικανοῦ καὶ τοῦ ἐψιθύρισεν, ἐνῷ τοῦ ἔβαζε συγχρόνως εἰς τὸ δεξί του χέρι, ἕνα πακετάκι:

— Πάρτε αὐτὸ καὶ κάμετε κατὰ τὴν ὁδηγία ποὺ θὰ βρῆτε γραμμένη μέσα! Εἶμαι ὁ Μωρὶς Ζιλλάρ!.. Κάμετε ὅπως σᾶς λέγω καὶ θὰ σωθῆτε!

Ὁ Ἀμερικανὸς ἀνεκίρτησε. Δὲν παρεξηγήθη ὅμως ἡ ταραχή του, ἀπὸ τὸν Σκυλοκέφαλον, μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν ποὺ τῷ ἔγεινε πρὸ ὀλίγου.

— Θὰ συμμορφωθῶ, ἐψιθύρισεν ὁ Χόλκερ, ὠχρότατος, θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ νεαροῦ ντετεκτιβ.

Ὁ Σίμων τότε τοῦ ἐζήτησε καὶ ἄλλας προφητείας. Καὶ διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ ἐξηκολούθησε:

— Ἡ κόρη αὐτοῦ τοῦ τζέντλεμαν, θὰ ὑπανδρευθῇ ἐντὸς ὀλίγου.

Ὁ Σκυλοκέφαλος ἐχαμογέλασε κατευχαριστημένος.

Ὅταν εἰσῆλθαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ μαρκησίου Δερινύ, ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ δὲν ἠμπόρεσε νὰ καταστείλῃ κίνημα ἀλγεινῆς ἐκπλήξεως, βλέπων πόσον ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος ἦτο καταβεβλημένος.

Τὰ χαρακτηριστικά του εἶχον ἀλλοιωθῆ κ' ἐπὶ τῆς εὐγενοῦς μορφῆς του ἐφαίνοντο τὰ ἴχνη τῆς βαθείας θλίψεως, ποὺ τῷ ἐπροξένει ἡ αἰχμαλωσία ἐκείνη.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΘΑΛΑΣΣΟΠΑΠΑΚΙΑ ΚΑΙ ΣΟΥΠΙΑ

Δὲν δυὸ θαλασσοπαπιὰ
Στὴν πολύποδη σουπιά:
«—Τί κι' ἂν ἔχῃς ἐσὺ τάχα
Τόσα στὸ κορμὶ κουπιά;
Κι' ἐμεῖς μόνο δυὸ μονάχα
Ποδαράκι' ἂν ἔχομε;
Στὰ νερά σου τρέχομε
Πιὸ πολὺ ἀπὸ σένανε
Κι ἀπὸ τὸν καθένανε...
—Βάζομ' ἕνα στοίχημα;
—Βάζομε!»—Τ' ἀτύχημα
Θᾶνε, ποὺ θὰ χάσετε,
Καὶ μὴν τὸ ξεχάσετε!
Δὲ θὰ μᾶς περάσετε!..»
Τὸ μελάνι ἀμέσως χύνει
Φεύγει, χάνεται κι' ἀφίνει...
Σαστισμένα,
Τὰ καημένα!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η "ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ,,

Ἀγαπητοί μου,

ΣΩΣ δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰκούσετε τόνομα τοῦ Αὐγούστου Κόντ. Ἦταν ἕνας μεγάλος φιλόσοφος στὴ Γαλλία, μὲ δικό του σύστημα, ποὺ λέγεται Ποζιτιβισμὸς ἢ Θετικισμός. Ὁ Λεττρέ, ὁ μεγάλος φιλόλογος, ποὺ θὰ τὸν ξέρετε ἀπὸ τὸ περίφημο Λεξικό του, ἦταν ὀπαδὸς τοῦ Κόντ. Μιὰ νέα ἐπιστήμη, ποὺ θὰ τὴν ἀκούσετε πολλὲς φορές, ἡ Κοινωνιολογία, ἐθεμελιώθη πρῶτα-πρῶτα ἀπὸ τὸν Κόντ. Ὁ φιλόσοφος λοιπὸν αὐτὸς σκέφθηκε κάποτε νὰ ἱδρύσῃ καὶ μιὰ νέα θρησκεία, τὴν Ποζιτιβιστικὴ ἢ θρησκεία τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ. Κ' ἐπρότεινε, ἀντὶ Θεοῦ, νὰ λατρεύεται ἡ Ἀνθρωπότης, ὅλη μαζί, θεωρουμένη ὡς ἕνα Μέγα καὶ Ὑπέρτατον Ὄν. Ἔκαμε μάλιστα καὶ τὸ Καλαντάρι, τὸ Ἑορτολόγιον τῆς νέας θρησκείας, ἕνα περίεργο Καλαντάρι, ὅπου, ἀντὶ προφητῶν καὶ μαρτύρων, βλέπει κανεὶς ὡς ἁγίους τοὺς μεγάλους ἄνδρας, τοὺς εὐεργέτας τῆς ἀνθρωπότητος, φιλοσόφους, ποιητάς, ἐπιστήμονας, ἐφευρέτας κτλ. Ὅπως δηλαδὴ ἔχομε τώρα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἢ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, θὰ εἴχαμε τοῦ Ὁμήρου, τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ Ἀρχιμήδους, τοῦ Γουττεμπέργιου, τοῦ Σαίξπηρ, τοῦ Δάντου, τοῦ Φούλτωνος, τοῦ Φραγκλίνου, τοῦ Ἔδισσων, καὶ πάει λέωντας.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ νέα αὐτὴ θρησκεία, ἀφοῦ εἶχε κάποτε καμμιὰ ἑκατοστὴ ὀπαδούς, στὸ Παρίσι καὶ στὸ Λονδῖνον, ἔσβυσε. Δὲν ἦταν εὔκολο, βλέπετε, νὰντικατασταθῇ ὁ Θεὸς μας καὶ ὁ Χριστός μας μὲ τίποτε. Ὁ Μετσνικὼφ εἶνε σήμερα ἕνας μεγάλος ἐπιστήμων, γιατρός, μικροβιολόγος. Σ' ὅλα τὰ ἐπιστημονικὰ τὸν ἀκοῦνε μὲ τυφλὴ ἐμπιστοσύνη. Ὅταν ὅμως εἴπε νὰ λατρεύουμε ἀντὶ Θεοῦ τὴν Ἐπιστήμη, δὲν τὸν ἄκουσε κανείς. Γιατί μόνο Θεὸς δὲν εἶνε ἡ Ἐπιστήμη. Ἔτσι καὶ ἡ Ἀνθρωπότης, τὸ Μέγα Ὄν τοῦ Αὐγούστου Κόντ, ἀπερρίφθη μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.

Ξέρετε τώρα πῶς θυμήθηκα τὴν Ἀνθρωπότητα τοῦ Κόντ; Ἐπειδὴ ἔμαθα, ὅτι ἱδρύθη στὰς Ἀθήνας τὸ πρῶτο Νοσοκομεῖον...Ζώων. Εἶνε στρατιωτικὸ κ' ἔγεινε γιὰ τὰ κτήνη.—τάλογα, τὰ μουλάρια, τοὺς σκύλους κτλ.—τοῦ στρατοῦ. Σᾶς φαίνεται βέβαια παράξενο καὶ θὰ πορῆτε πῶς ἕνα τέτοιο Νοσοκομεῖο μοῦ θύμισε τὸν Κόντ. Ἀλλὰ θὰ τὸ βρῆτε φυσικό, ἅμα σᾶς πῶ πῶς ὁ Κόντ ἐθεωροῦσε αὐτὴ τὴν Ὀντότητα ποὺ λέγεται Ἀνθρωπότης.

Κατὰ τὸν μεγάλο λοιπὸν φιλόσοφο, ἡ Ἀνθρωπότης δὲν περιλαμβάνει ὅλους τοὺς Ἀνθρώπους· ἀλλὰ μόνο τοὺς καλοὺς καὶ τοὺς χρησίμους. Περιλαμβάνει ὅμως καὶ τὰ καλὰ ζῶα, τὰ χρήσιμα στὴν κοινωνία, τάναγκαῖα στὸν ἄνθρωπο. Ἡ θρησκεία τοῦ Κόντ δὲν ἐστάθηκε· ἡ ἀντίληψίς του ὅμως αὐτὴ γιὰ τὴν Ἀνθρωπότητα, στέκεται. Ὅλοι σήμερα τὸ παραδέχονται, ὅτι ἀπὸ τοὺς ἀχρήστους καὶ βλαβεροὺς ἀνθρώπους, πολὺ περισσότερο ἀξίζουν τὴν ἀγάπη μας καὶ τὴν φροντίδα μας τὰ καλὰ καὶ χρήσιμα ζῶα. Ἀποτελοῦν ἀληθινὰ μέρος τοῦ κοινωνικοῦ Συνόλου, ἀφοῦ πλάσματα τοῦ Θεοῦ εἶνε καὶ αὐτά, καὶ συνεισφέρουν στὴν εὐζωία, στὴν πρόοδο, στὸν πολιτισμό. Τὸ ἄλογο, τὸ μουλάρι, ὁ σκύλος, ἡ γάτα, ὁ τάρανδος γι' ἄλλους λαούς, ἡ καμήλα, τὸ καμηλοπουλί, καὶ ὅποιο ζῶο, τετράποδο ἢ πτηνό, μπορεῖ νἄχῃ μιὰ χρησιμότητα, ἀξίζει γιὰ τὴν κοινωνία ὅσο σχεδὸν κ' ἕνας ἄνθρωπος...χρήσιμος. Γιατὶ ἀπὸ τὸν ἄχρηστο, ἀξίζει βέβαια πολὺ περισσότερο.

Αὐτὴ εἶνε ἡ βάσις τῆς ἀληθινῆς ζωοφιλίας. Αὐτὴ ἡ ἀντίληψις πρέπει νὰ μᾶς κάμνῃ καλούς, μαλακοὺς κ' εὐσπλαγχνικοὺς πρὸς τὰ ζῶα. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νἀπορεῖτε πῶς γίνονται τώρα καὶ Κτηνονοσοκομεῖα. Μερικοὶ κουνοῦν τὸ κεφάλι τους καὶ λένε: «Ὤχ, ἀδελφέ, ἐμεῖς δὲν ἔχουμε νοσοκομεῖα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ θὰ κάνουμε γιὰ τάλογα;» Ἀλλὰ δὲν ἔχουν καθόλου δίκηο. Τάλογα, καθὼς εἴπαμε, ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ κάποια λογικά. Καὶ ὅπως τὰ τρέφουμε γιὰ νὰ ζοῦν καὶ νὰ χρησιμεύουν, χωρὶς νὰ διαμαρτύρεται κανείς, ἔτσι μποροῦμε καὶ πρέπει νὰ τὰ περιποιούμεθα ἄρρωστα, γιὰ νὰ μὴν πεθαίνουν. Εἶνε κι' αὐτὰ μέσα στὴν Ἀνθρωπότητα. Ὅταν ἔξαφνα, μιὰ πόλις ἔχῃ πενῆντα χιλιάδες κατοίκους καὶ δέκα χιλιάδες χρήσιμα ζῶα, μπορεῖ νὰ λογαριάζεται μ' ἑξῆντα χιλιάδες κατοίκους, καὶ τελειώνει.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ», Κεφ. ΙΒ']

α') Μαγικὴ Εἰκών

Εἶνε ὁ Τζέιμς ἀπὸ τὴ συμμορία τοῦ Σκυλοκεφάλου καὶ τώβαλε στὰ πόδια, γιατὶ κάπου εἶδε τὸν Μωρὶς Ζιλλάρ. Τὸν βλέπετε καὶ σεῖς τὸν φίλο μας ντέτεκτιβ;

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Λαχανᾶ.

ΠΑ	ΣΟ	ΒΗ	ΠΑ
ΜΑΣ	ΡΑΣ	ΡΑΣ	ΜΟΣ
ΛΑ	ΛΩ	ΧΟΣ	ΛΑ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ ὥστε νἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ποιητῶν τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος.

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατείρας τοῦ Βυζαντίου

Le moi deluge après

Νὰ μετατεθοῦν αἱ λέξεις αὐταί, ὥστε νἀποτελεσθῇ μία παροιμία.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσονδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 13ου φύλλου

α'.) Ἀριστείδης, Μιλτιάδης, Φωκίων, Ἐπαμεινώνδας.—β') Une joie secrète n' tes jamais une joie complète.

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ 16ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΟΥ 1916

ΛΟΙΠΟΝ τὰ εἴπαμεν. *Μὲ ὅλας τὰς δυσχερεῖς περιστάσεις, οὔτε ἡ συνδρομὴ θαὐξήσῃ, οὔτε αἱ σελίδες τοῦ φύλλου θὰ ἐλαττωθοῦν. Καὶ τοῦτο χάρις εἰς τοὺς ἀγαπητούς μου φίλους, οἱ ὁποῖοι ἀνεδεχθησαν προθύμως νὰ μ' ἐξαγάγουν ἀπὸ τὸ δίλημμα, δι' ἑνὸς γενναίου Ξεσπαθώματος.*

Ἐπειδὴ ὅμως οἱ νέοι συνδρομηταὶ δὲν γνωρίζουν τὰ καθέκαστα αὐτοῦ τοῦ Διαγωνισμοῦ, ἐξεδήλωσαν ὅμως τὴν ἐπιθυμίαν νὰ λάβουν καὶ αὐτοὶ μέρος, ἐγγράφοντες συνδρομητὰς ἢ πωλοῦντες φύλλα ὡς Πράκτορες, ἀναδημοσιεύω ἐδῶ τοὺς Ὅρους, διὰ νὰ τοὺς μάθουν καὶ νὰ συμμορφωθοῦν.

Ἔμπρὸς λοιπὸν τώρα, παλαιοὶ καὶ νέοι, ξεσπαθώνετε ὅλοι! Μόνον τὸ ξεσπάθωμά σας θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ διατηρήσω τὴν ἰδίαν συνδρομὴν καὶ νὰ μὴν ἐλαττώσω τὰς σελίδας τοῦ φύλλου.

Α'.—Ὁ διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶνε ἐτήσιος. Ἤρχισεν ἀπὸ τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον, θὰ λήξῃ τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1916 καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους ὅσοι, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, θὰ ἔχουν πωλήσῃ φυλλάδια ἢ ἐγγράψῃ νέους συνδρομητὰς ἐτησίους, ἑξαμήνους ἢ τριμήνους.

Β'.—Οἱ ἐγγράφοντες *νέους* συνδρομητὰς θὰ λογαριάζωνται ὡς διαθέσαντες τόσα φυλλάδια, ὅσα θὰ σταλοῦν ἐν ὅλῳ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφέντας μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς των, (Δηλαδὴ ὁ ἐγγράφων ἐτήσιον συνδρομητὴν, ὑποτίθεται ὅτι ἐπώλησε 52 φύλλα, ὁ ἐγγράφων ἑξάμηνον, 26 φύλλα, ὁ ἐγγράφων τρίμηνον, 13 φύλλα, δύο συνδρομητὰς ἐτησίους 104 φύλλα κτλ.) Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ τὰ βραβεῖα θὰπονεμηθοῦν ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως

Τὸ βραβεῖον τοῦτο θὰπονεμηθῇ πρὸς πάντας ὅσοι μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1916, θὰ ἔχουν διαθέσῃ (εἴτε μὲ ἀγοραστάς, εἴτε μὲ συνδρομητάς, εἴτε καὶ μὲ τὰ δύο), 530 ***φύλλα καὶ ἄνω***, δηλαδὴ φύλλα ἀναλογοῦντα πρὸς ἐτησίας συνδρομὰς περισσοτέρας τῶν δέκα. Ἐξ αὐτῶν, ὁ διαθέσας τὰ περισσότερα φύλλα θὰ κηρυχθῇ ***Κορυφαῖος*** θὰ δημοσιευθῇ δὲ εἰς τὴν Διάπλασιν ἡ εἰκόν του, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν βραβευμένων, ἄν, ἐννοεῖται, στείλουν τὴν φωτογραφίαν των. (Ἂν εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ Μικροὶ Σύλλογοι ἢ ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργοῦντων, τότε θὰνακηρυχθῇ χωριστὰ καὶ ***Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων.***)

Εἰς τοὺς τυχόντας πρώτης τάξεως Βραβείου, πλὴν τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων των, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδεδομένων κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος (ἤτοι μόνον τόμοι Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, ἢ συνδρομὴ Διαπλάσεως τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἀλλὰ ***τίποτε ἄλλο*** ἐκτὸς αὐτῶν. Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα διέθεσεν ἕκαστος. Καὶ ὁ μὲν Κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ 30 ***λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων***, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης ***λεπτὰ 25***. Παραδείγματος χάριν, ὁ διαθέσας 1500 φύλλα, ἂν εἶνε Κορυφαῖος, θὰ παράγγειλῃ βιβλία ἀξίας δραχμῶν 45 (150×30) ἂν δὲ εἶνε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, φρ. 37,50 (150×25.) Ἴδε καὶ τὴν κατωτέρω ***Σπουδαίαν Δήλωσιν.***

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως

Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1916, θὰ ἔχουν διαθέσῃ ***ἀπὸ 52 ἕως 520 φύλλα***, δηλαδὴ φύλλα ἀναλογοῦντα πρὸς μίαν ἕως δέκα συνδρομάς.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθοῦν, καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκών των, οἱ ***εἰκοσιπέντε πρῶτοι***, κατὰ σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσῃ τὰ περισσότερα. Ἐὰν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκοστὸς πέμπτος νὰ ἔχῃ διαθέσῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλλων μ' ἕνα ἢ περισσοτέρους ἐκ τῶν ἐπομένων, τότε θὰ συμπεριληφθοῦν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ Δεύτερον βραβεῖον καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ ***ὅλων τούτων***, ὁσοιδήποτε καὶ ἂν εἶνε.

Καὶ πρὸς τούτοις θὰ σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογὴν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδεδομένων, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος τῆς τάξεως θὰ ὑπολογίσῃ ***25 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων***, οἱ δὲ ἄλλοι ***λεπτὰ 20.***

Ἔπαινος

Ἔπαινος θὰ ἀπονεμηθῇ πρὸς πάντας τοὺς λοιπούς, καὶ θὰ τοῖς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογήν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδεδομένων, ***ἀξίας 15 λεπτῶν δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων.***

Σπουδαία Δήλωσις:

Τὰ ἀνωτέρω βραβεῖα ἰσχύουν μόνον διὰ τοὺς ἐγγράφοντας ***συνδρομητάς.*** Οἱ Πράκτορες, ἤτοι οἱ διαθέτοντες φύλλα εἰς ***ἀγοραστάς***, λαμβάνουν μόνον τὰ $^2/_3$ τοῦ βραβείου, διότι αὐτοὶ πωλοῦν φύλλα ὀχι πρὸς 20. ἀλλὰ μόνον πρὸς 10 ἢ 15 λεπτά. (Παραδείγματος χάριν, ἂν ὁ Κορυφαῖος ὁ διαθέσας 1500 φύλλα διέθεσε τὰ 500 εἰς συνδρομητὰς καὶ τὰ 1000 εἰς ἀγοραστάς, δὲν θὰ λάβῃ βιβλία ἀξίας 45 δρ. ἀλλὰ μόνον 35.—ἤτοι δρ. 15 διὰ τὰ 500 φύλλα τῶν ***συνδρομητῶν*** καὶ 20 δρ. διὰ τὰ 1000 φύλλα τῶν ***ἀγοραστῶν***—ἂν δὲ διέθεσε καὶ τὰ 1500 φύλλα εἰς ***ἀγοραστάς***, θὰ λάβῃ βιβλία 30 δρ. μόνον. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ δι' ὅλους τοὺς ἄλλους βραβευθέντας ἢ ἐπαινεθέντας.)

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1.—Ἐκτὸς τῶν ἐτησίων συνδρομητῶν, δύναταί τις νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἑξαμήνους (ἀντὶ δρ. 4,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν, καὶ φρ. χρ. 5,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν), καθὼς καὶ συνδρομητὰς ***τριμήνους*** (ἀντὶ δρ. 2,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φράγκων χρ. 3 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν). Πᾶσα παραγγελία ***πρέπει*** νὰ συνοδεύεται ***ἀπαραιτήτως ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.***

2.—Ἐφ' ὅσον ἐγγράφει τις συνδρομητάς, πρέπει νὰ στέλλῃ ἑκάστοτε τὰς διευθύνσεις των καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των ***ἄνευ ἀναβολῆς,*** χωρὶς δηλαδὴ νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἄλλους, διὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

3.—Ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ, διὰ νὰ λογαριασθῇ ὡς ξεσπάθωμα, ***πρέπει ὁ ἐγγράψας αὐτὸν νὰ ἔχῃ πληρώσῃ τὴν συνδρομήν του διὰ τὸ ἴδιον ἔτος.*** Δὲν εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ ψευδώνυμον.

4.—Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν ἀπόρων λογαριάζονται εἰς τὸ Ξεσπάθωμα. Ἐπίσης θεωρεῖται ὡς Ξεσπάθωμα τοῦ ***ἐμβάζοντος τὸ ἀντίτιμον συνδρομητοῦ*** καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἔτους ἀνανέωσις τριμήνου ἢ ἑξαμήνου συνδρομῆς νέου συνδρομητοῦ, ἐγγραφέντος τὸ πρῶτον εἴτε ὑπ' αὐτοῦ εἴτε ὑπ' ἄλλου. (Ἡ ἀπ' εὐθείας ὅμως ἀνανέωσις τῶν τριμήνων καὶ ἑξαμήνων δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ ξεσπάθωμα).

5.—Εἰς τὰς κληρώσεις τῶν Δώρων τῆς ***Διαπλάσεως*** θὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ἐγγραφόμενοι διὰ τὸν Ξεσπαθώματος, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Λαχείου.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

1.—Πράκτωρ τῆς «Διαπλάσεως» δύναται νὰ γίνῃ πᾶς συνδρομητής, παλαιὸς ἢ νέος, ἀναλαμβάνων πόλησιν φυλλαδίων, ἤτοι εὐρίσκων ἀγοραστάς.

2.—Ἕκαστον φύλλον τιμᾶται διὰ τοὺς ἀγοραστὰς τῶν Πρακτόρων 10 λεπτὰ εἰς τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 15 λεπτὰ εἰς τὸ Ἐξωτερικόν.

3.—Τὰ φύλλα στέλλονται πρὸς τοὺς Πράκτορας, οἱ ὁποῖοι φροντίζουν νὰ εἰσπράττουν τὸ ἀντίτιμον καὶ νὰ μοῦ τὸ στέλλουν. Φύλλον ἀπ' εὐθείας πρὸς ἀγοραστὴν δὲν στέλλεται.

4.—Ὁ ἀγοραστὴς ***οὐδὲν δικαίωμα συνδρομητοῦ χαίρει.*** Οὔτε ψευδώνυμον δηλαδὴ εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐπὶ πληρωμῇ, οὔτε εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς νὰ λάμβάνῃ μέρος δωρεάν, οὔτε εἰς τὰς κληρώσεις τῶν Δώρων καὶ εἰς τὰ ἄλλα προνόμια νὰ συμμετέχῃ.

5.—Χάριν εὐκολίας, στέλλω πρὸς τοὺς Πράκτορας ἐπὶ ***πιστώσει*** φύλλα ἑνὸς μόνον μηνός. Ἀλλ' ἂν εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς δὲν μοῦ στείλουν τὸ ἀντίτιμον, παύω τὴν παραιτέρω ἀποστολὴν ***ἄνευ εἰδοποιήσεως,*** καὶ οὔτε τοὺς συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἂν δὲν ἐξοφλήσουν τὸ χρέος των, μὲ τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσω καὶ τὰ ὀνόματά των.—Ἡ ***πίστωσις*** τοῦ μηνὸς ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς σχετικῆς παραγγελίας τῶν. Ἐὰν δὲ ζητήσουν καὶ ***προηγούμενα*** φύλλα διὰ τοὺς ἀγοραστάς των, ὀφείλουν νὰ ἐμβάσουν μαζὶ μὲ τὴν παραγγελίαν καὶ τὸ ἀντίτιμον, ἄλλως δὲν στέλλονται.

Κανὼν γενικός:—Ἀπαγορεύεται πᾶσα μεταβίβασις καὶ μεταγραφὴ Ξεσπαθώματος. Αἰτήσεις συνδρομητῶν ἢ Συλλόγων περὶ μεταγραφῆς Ξεσπαθώματος, γενομένου ὑπ' ἄλλου οἱουδήποτε καὶ ἐγγραφέντος ἤδη εἰς τὰ βιβλία μας ἐκ' ὀνόματι του, οὐδόλως λαμβάνονται ὑπ' ὄψει. Οἱ ἐγγράφοντες ἑπομένως συνδρομητὰς ἐν ὀνόματι Συλλόγου, ὀφείλουν νὰ τὸ δηλώνουν ἑκάστοτε, συγχρόνως μὲ τὴν παραγγελίαν των.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κύριος:—Ἄμα ἔλθῃ ὁ φίλος μου, νὰ τοῦ πῆς ὅτι βγῆκα ἔξω.

Ὁ Κουφοκεφαλάκης:—Κι' ἄμα δὲν ἔλθῃ, νὰ τοῦ πῆς;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀπουντέου Λουρδ.

***

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Μυθολογίας:

— Πῶς λέγεται ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἅδου;

Καὶ ἡ *Νηνεμία* μὲ δισταγμόν:

— Μά...Βασιλειάδης;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεοντοκάρδου Λεωνίδου.

***

— Τί φρούτο ἔχομε σήμερα, μαμά;

— Μῆλα, παιδί μου.

— Μιλᾶ...πές μου ὅμως;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τῶν Βαλκανίων

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 28 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 8 Μαρτίου 1916

ΗΛΘΕ καὶ ἡ Ἄνοιξις. Καλῶς μᾶς ἦλθε! Χαρῆτε, παιδιά μου, τὴν νεότητα τοῦ χρόνου, αὐτὴ ποὺ εἶδε ἡ νεότης τῆς ζωῆς!

Ἀγωβιολέττα, τὸ γραμματάκι σου μ' εὐχαρίστησε πολύ, γιατί μοῦ ἔδειξε προπάντων ὅτι σκίπτεσαι ὡραία. Ὁ Κένταυρος Nessus, ποὺ κυρες εἰς τὸ γαλλικὸν λεξικόν, εἶνε ὁ Νέσσος. Ἐν γένει ἡ κατάληξις us τῶν κυρίων γαλλικῶν ὀνομάτων, εἶνε ἡ ἰδιαιτέρα μας ος. Τὸ Λεξικόν ποὺ θὰ σοῦ ἐχρησίμευεν, εἶνε τὸ «Ἐγκυκλοπαιδικὸν» τῶν Μπαρτ καὶ Χίρστ. Ἀλλὰ εἶνε μεγάλο καὶ ἄκριβό. Μικρό, σὰν τὸ Λαρούς ποὺ ἔχεις, δὲν ὑπάρχει ἑλληνικά.

Ἔστειλα τὸ βραβεῖον τοῦ ἀδελφοῦ σου, *Ναυτάκι τῆς Λήμνου*. Τὸ εἴκτος Διαγωνισμοῦ σημαίνει ὅτι ἐπῆρεν ἤδη ὁ διαγωνιζόμενος τὸ ἴδιον ἢ ἀνώτερον βραβεῖον ἀπὸ ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον τῷ δίδει καὶ πάλιν δικαίωμα ἡ ἐπιτυχία του, καὶ διὰ τοῦτο δὲν τὸ ξαναπαίρνει. Ἄλλην ἀμοιβὴν δὲν ἔχει ἐκτὸς τῶν Εὐσήμων.

Ὄχι, *Γυθειωτάκι*, εἴτουο λάθος δὲν ἔκαμες· ἔλαβε τὸ δικό μου γράμμα καὶ ὄχι ἐκεῖνο ποὺ ἔγραψες γιὰ τὸν ξάδελφό σου. Ὁ «Μικρὸς Ἑρέικος Δαλλιοὺ» πρέπει νὰ τελειώσῃ ἐντὸς τοῦ ἔτους καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ δημοσιεύσω ἀπὸ ἓξ ὡς ἑπτὰ στήλας εἰς κάθε φύλλον. Ἂν ἐδημοσίευα τόσες καὶ ἀπὸ τὴν «Κασσετίνα» (ποὺ θὰ τελειώσῃ ἐντὸς τῆς ἑξαμηνίας) δὲν θὰ μοῦ ἔμενε τόπος διὰ τίποτε ἄλλο.

Ἡ *Ἠρώς Ἑλληνοπούλα* μοῦ γράφει: «Βλέπω, ἀγαπητή μου, ὅτι τὰ ψευδώνυμα τῶν ἡρώων καὶ ἡρωΐδων ηὐξήθησαν κατὰ πολύ. Νὰ ἦταν ὅμως, καὶ πραγματικά!.. Ἐγὼ κρίνω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, ποὺ εἶμαι ἡ πρώτη φοβητσέρα καὶ δὲν μοῦ ἤρμοζε τέτοιο ψευδώνυμο.»—Ἔ, τί λέτε καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι ἥρωες καὶ ἡρωΐδες;

Βεβαίως, *Φιλελεύθερε Κρῆ*, τώρα ἐμεγάλωσες ἀρκετὰ καὶ πρέπει νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς. Καὶ μὴ διστάζῃς νὰ μοῦ γράφῃς. Ὅταν ἔχω τόπον, θὰ σοῦ ἀπαντῶ.

Μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν, *Παναχαΐς*, ἐδιάβασα τὴν περίεργον ἱστορίαν τῆς γνωριμίας μας. Ὁ πατέρας σου ἔκαμε πολὺ καλὰ ποὺ δὲν σ' ἐνέγραψεν εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἐὰν δὲν ἰσχύζες πρὶν τοὺς Νάτ Πίγκερτον. Τίποτις φυλλάδες καὶ Διάπλασις πατριάζουν;

Ὅλαι αἱ νομοθεσίαι τοῦ κόσμου, *Ἥρω τοῦ 1913*, τιμωροῦν περισσότερον τὸν ἀφαιροῦντα τὴν ζωὴν παρὰ τὸν ἀφαιροῦντα τὴν τιμήν· οἱ ἄνθρωποι ἑπομένως θεωροῦν τὴν ζωὴν ἀγαθὸν πολυτιμώτερον. Ἐξ ἄλλου ὅμως, ἕνας ἄνθρωπος ἀνώτερος, εἰς ἕνα δίλημμα, θὰ προτιμοῦσε νὰ θυσιάσῃ μᾶλλον τὴν ζωήν του παρὰ τὴν τιμήν του. Ὑπὸ μίαν λοιπὸν ἔποψιν ἡ ζωὴ εἶνε τὸ πρῶτον· ὑπὸ ἄλλην ἔποψιν,—πρῶτον εἶνε ἡ τιμή. Δι' αὐτὸ ἀκοῦς πότε ἔτσι καὶ πότε ἔτσι.

Μεγάλη Ἑλλάς, ἡ Γενικὴ Στατιστικὴ τῶν Εὐσήμων γίνεται ὡς ἑξῆς: Παίρνει κανεὶς ὅλον τὸν τόμον, ψάχνει εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς καὶ μετρᾷ πόσα εὐσήμα ἀπενεμήθησαν εἰς κάθε συνδρομητήν. Ὅ,τι κάμνει δηλαδὴ διὰ τὸν ἑαυτόν του, τὸ κάμνει δι' ὅλους. Καὶ τοὺς γράφει ἀλφαβητικῶς, καθένα μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν εὐσήμων του, καὶ μοῦ στέλλει αὐτὸν τὸν κατάλογον. Εἶνε λιγάκι κόπος...

Τοῦ ἀγαπητοῦ μας *Κοσμοκράτορος* ἀπέθανεν ἡ λατρευτὴ μητέρα εἰς ἡλικίαν 36 μόλις ἐτῶν καὶ τὸν ἄφισεν ὀρφανὸν ἀπὸ 14 ἐτῶν μὲ ἄλλα ἓξ ἀδελφάκια μικρότερα. Τί φοβερὸν δυστύχημα! Τί λέγεις νὰ εὕρω διὰ νὰ τὸν παρηγορήσω!.. Ὁ Θεὸς ἂς τοῦ στείλῃ τὴν παρηγορίαν του, καὶ ἂς μοῦ γράψῃ συχνὰ ὁ καλός μου φίλος, ἀφοῦ εἰς ἐμὲ ἐνομίζει ὅτι εὑρίσκει δευτέραν μητέρα».

Μικρὲ Πρόσκοπε, μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον ἐδιάβασα τὴν ἐκτενῆ καὶ ὡραίαν ἐπιστολήν σου. Σοῦ σημειῶ τὰς «Χρονολογίας τῆς παγκοσμίου Ἱστορίας» τοῦ κ. Γ. Σωτηριάδου, τὰς ὁποίας ἐξέδοσεν εἰς δύο τομίδια ὁ Σύλλογος τῶν Ὠφελίμων Βιβλίων. Κάθε τομίδιον τιμᾶται λεπτὰ 40.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὰν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἥρως Βελισσαρίου*, *Εὔα*, *Ἀντρειωμένος Κουραμπιές*, *Σκλαβωμένη Πόλι*, *Ἐρείκη*, *Δοξασμένος Ρῆγος* καὶ *Μυστηριώδης*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλά των λόγια. Εὐχαριστῶ ἐπίσης καὶ ὅσους ἐξεσπάθωσαν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Ἀπ' τὰ περασμένα».—«Τὸ τριανταφυλλοῦ».—«Πρῶτον τὸ καθήκον».—«Περσικὴ παροιμία».—«Ὁ Εὐτυχὴς ἄνθρωπος» καὶ «Τὸ καθήκον».—«Διαθήκη μονοφύλλου».—«Ἡ τιμὴ ἑνὸς ἀγρίου».—«Δύσις ἡλίου».—«Τρόποι χαιρετισμοῦ».—«Τὸ γράμμα ποὺ ὁμιλεῖ».—«Ἄνοιξις».—«Ὁ Μενελίκ».—«Ὁ τυχερός».—«Τὴν ἀκούω ὅμως».—«Πεθαμένο Λουλούδι».—«Ὁ Μάκδε».—«Μία ἡρωϊκὴ ἀπάντησις».—«Ἡ...ἡ...».—«Ψευδερίτκος ὁ Μέγας καὶ τὰ παιδία».—«Στὸ χελιδόνι».—Παιδικὰ πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Νυφούλα Ἀμυγδαλιά*, κ. (ΚΧ). *Ἀετὸς τῶν Ὀρέων*, ἀ. (ΙΧ). *Φοίνιξ*, ἀ. (ΝΙΙ). *Ἀφηρημένος*, ἀ. (ΠΣ). *Γενναῖο Ἀτσιγμαχωτάκι*, ἀ. (ΠΙ'). *Χαλασμὸς Κόσμου*, κ. (Ι;Ι;Ι;). *Ἵππευς τοῦ Θανάτου*, ἀ. (ΓΠ). *Ἀγαθὸς Διάβολος*, ἀ. (ΕΣ). *Νέδα*, κ. (ΕΚ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Σύλφις*, κ. *Ἑλληνικὴν Χώμα*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: *ὁ Πρόσουξ* (0) μὲ *Ἑλληνικὴν Ἀγλαΐν*, *Φούλαν*, *Τέλλον* *Ἄγραν*, *Δοξασμένον Ρῆγον*,—τὸ *Χαμόγελο τῆς Νίκης* (0) μὲ *Ἔνδοξον Γαλλίαν*, *Βασίλειον τῶν Βουλγαροκόπτων*, *Κωνσταντῖνον Κανάρην*,—ἡ *Τρελλὴ Ξανθούλα* (0) μὲ *Χουσὸ Συνταφάκι*, *Ἀνθισμένα Δάφνη τῆς Βενέσίας*,—ὁ *Χαλασμὸς Κόσμου* (0) μὲ *Φούλαν*, *Χάρον*, *Τελεσίλλαν*,—ὁ *Ἀρματολὸς τοῦ 21* (0) μὲ *Τέλλον* *Ἄγραν*, *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν*, *Ἀνθισμένην Βαμβακίαν*, *Βασίλειον τῶν Βουλγαροκτόνων*, *Φούλαν*, *Ροδοδάφνην*, *Λορελάϊ*, *Νικητήν*, *Ἠρωϊστοπούλαν*, *Χάρον*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Θαλασσοπούλι τοῦ Σκόλου* (βραδεῖον ἔστειλα· ὄχι, διότι κάποτε δημοσιεύω καὶ δύο ποιήματα εἰς τὸ ἴδιον φύλλον·) *Μεσογειακὴν Ἀκτὴν* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Ἐσμεραλδαν* (ἔστειλα τὴν κάρταν σου εἰς τὸν Ἀναγνίαν καὶ νὰ ἰδοῦμε ἂν θὰπαντήσῃ.) *Ἀρμαρτωλὸν τοῦ 21* (ἐλήφθησαν·) *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον* (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ· αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Δόξαν τῶν Ψαρῶν* (πολὺ εὐγενές!) *Μικρὸν Σουλιώτην* (ὄχι, δὲν θὰ τοῦ πῶ τίποτα, μὴ φοβᾶσαι·) *Πατριωτικὸν Πόδον* (δυσάρεστον· ἀλλὰ τί εἰμπορῶ νὰ κάμω;) *Κυπριακὸν Ἀστέρα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Τελεσίλλαν* (θερμὰς εὐχὰς διὰ τὰ γενέθλιά σου· εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον·) *Λεοντόκαρδον Λεωνίδαν* (δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα τὰ εἴπαμεν· ἐξηγήθη καὶ ἡ *Τρελλὴ Κορφιατοπούλα*· διὰ τὸ ἄλλο, δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ· ὁ λύτης στέλλει τὸ δεκάλεπτόν του μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κληρωθῇ·) *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας* (ἐλήφθησαν·) *Σείριον* (ἔστειλα·) *Τρελλὴν Κορφιατοπούλαν* (ἔλαβα·) *Λαφοσαϊκὸν Ἀγκαθάκι* (ἔστειλα·) *Μυστηριώδη Ἀμαζόνα* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ὀπούντιον Λοκρὸν* (ὄχι διὰ τὴν Σελίδα, μόνον μὲ ψευδώνυμον εἶνε δεκτά·) *Α. Μικρὸν* (δὲν ἐλήφθησαν·) *Ἔνδοξον Ἑλλάδα* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Χρυσῆν Ἀκτίνα* (ἔστειλα·) *Δάτρητον Κυανόλευκον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Κυδωνίσκον* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν· ἔστειλα·) *Ἠλ. Γ. Κυμακόπ.* (καὶ τώρα καὶ εἰς τὸ μέλλον εἰμπορεῖς νἀγράφῃς, τόμους·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες* (ἐλήφθη· δεκτή·) *Ἠρωΐδα τῶν Ἀκροκεραυνίων* (ἔστειλα·) *Ἤρων* (ἁπλῆ σύμπτωσις νὰ προηγηθοῦν ἐκεῖνα· δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γράφωμεν κἀνείς διὰ τὸ ἴδιον θέμα·) *Τρελλὴν Ξανθούλαν* (ὄχι καὶ εἰς τὰς δύο σου ἐρωτήσεις·) *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν* (ἐλήφθησαν·) *Ζήτω ἡ Διάπλασις* (χαίρω πολὺ ἔγεινες καλά·) *Μέγαν Πύρρον* (ἐλήφθησαν·) *Κοινὸν Νοῦν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ὡραίαν Γαλάτειαν* (ἔστειλα· δὲν εἶχεν ἀκόμη τὸ ἐγκὸ τί θὰ πῇ· δὲν εἶδε τὸν Κανονισμόν·) *Α. Ν. Παβ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Αἰθραν τοῦ Εὐξείνου* (ἔστειλα·) *Ἀλέξανδρον τὸν Μέγαν* (ἐὰν θὰ εἶνε ἄλλα περασταικά·) *Τροπαιοῦχον Ἀρκάδα* (ἔστειλα·) *Τελευταῖον Παλαιολόγον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἕλληνα Νικητὴν* (λοιπὸν περίμενε· ναί, ὁ Ἀγκλὰς τὸ σκάζει διὰ τὴν Βραζιλίαν· ἀλλὰ ὁ Ἐορῖκος τὸν παίρνει ἀπὸ πίσω·) *Βουνὸ τῆς Μανωλιάσας* (ἔστειλα· ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ πολύ·) *Ἐκπορθητὴν τῆς Κρέσσας* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Πρόσφυγα* (ἔστειλα·) *Χαμόγελο τῆς Νίκης* (τὸ τετράδιό σου δὲν ἐλήφθη·) *Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου* (ἔστειλα.) *Ὀνειροῦδη Ἑλλάδα* (αἱ ἐκθέσεις τοῦ σχολείου πρέπει νὰ γράφωνται εἰς τὴν καθαρεύουσαν, διότι εἶνε ἀνάγκη νὰ μάθῃ ὁ μαθητὴς τὴν ἐπίσημον γλῶσσαν·) *Ξεπεσμένον Λόρδον*, *Ἥρωα τῶν Βαλκανίων κτλ., κτλ.*

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7ην *Μαρτίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς ***Διαπλάσεως*** τοῦ 1915, κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 154ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 1ης Μαΐου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

172. Λεξίγριφος

Μαλλιὰ μονάχα ἐπρόβαινα
Σὲ μιὰν ἀντωνυμία
Καὶ γιὰ νὰ βρῶ τί ἔγινε,
Ἀνοίγω Ἀστρονομία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἅδας.

173. Συλλαβόγριφος

Ἀντωνυμία προσωπική
Μὲ ποταμῶν ἑνώθηκε
Καὶ πόλις ἀσιατική
Ἀρχαία ἐφανερώθηκε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πληγωμένου Ἠπειρώτου

174. Αἴνιγμα

Εἷς τῶν Κενταύρων τὸ ἀρσενικόν μου,
Δένδρον ὡραῖον τὸ θηλυκόν μου,

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος τῆς Αἰέγης

175. Πυραμὶς Ἀντεστραμμένη

* * * + * * * = Νῆσος τοῦ Ἰονίου.
* * + * * = Δένδρον.
* + * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
\+ Οἱ σταυροὶ κατοικίδιον ζῶον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρεπαιούχου Ἀρκάδος

176. Ἰαῦ

\+ + + + + = Πόλις τῆς Ν. Ἑλλάδος.
* * + * * = Ἀγγεῖον.
* * + * * = Μεγαλόνησος.
* * + * * = Ποτόν.
* * + * * = Νῆσος τοῦ Ἰονίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ρωξεντᾶς.

177—179. Συμπλήρωσις Φράσεων

1. — τὸ κέρδος.
2. — τὸ πᾶν.
3. — τὸ μέλλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπὲρ Πατρίδος

180—184. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων ὑπὸ ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Νύπος, δίκος, βάρος, ἀδάμας, νέος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Εὐχὴν τῆς Μάννας

185. Μισοστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Τὰ μισεῖα γράμματα τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων, ἀποτελοῦν εἶδος Πνευματικῆς Ἀσκήσεως:

νῆσος, νέξ, ἔγκεια, διάφορα, ἀνατολή, ἀκεῖνος, ἐμπρός, ἰσχνός, ἄλλος, δέσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χάριτος

186. Φωνηεντόλιπον

σ - ὁρός, - ς - τν - πφον - κ - τχς - ; - τν - κτλσν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόθου τοῦ Ἑλληνισμοῦ

187. Γρῖφος

ὅι
ἱράπ ὅι ὅι
ἱράπ ραπ τί Μάτα
ἱράπ· ὅι ὅι
ὅι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τῶν φύλλ. 49 καὶ 50

603. Ἀμαζόνος (ἅμα, ζώνη, ὅς.) — 604. Τῆνος - κεῖνος.—605. Πῖς - Πάν.—606. Πόσποτε.—607 (Τὸ Ψαχοκόκκαλον καταργεῖται, ἐπειδὴ ἐδημοσιεύθη λανθασμένον.)—608. Ἄνθος—θὼς=ἄν+(τιμὴ—μὴ=)τί+(Πάρις—ρίς=) πᾶ+(ἰατρός—ἰᾶ=) Τρώς=ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ.—609. Ἡ Καίνη (καινή) Διαθήκη.—610. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ (Ἄγριος, Λεῖος, Εὐτυχής, Ξηρός, Ἀπρεπής, Νέος, Δότης, Ράπτης, Ὀλίβιος, Στῆθος.)—611. Ἡ ἰσχὺς ἐν τῇ ἑνώσει.—612. Ὁ Ἀριστείδης ἦτο δίκαιος (ὡὰ - ρ' εἰς τί - δ' εἰς ἐτιδὴ Κέως.)

613. Μάκαρος (μάν, Ἄνδρος.)— 614. Ἄθως (ἀ,θὼς.)—615. Ἄρτος - ἄρπτος.—616. Ἀρίων - Ὠρίων.

617.

	Α
Α	Ρ Α
Φ Υ	Τ Ο Ν
Ε Γ	Θ Ο Ε Υ Σ
Π Ε Ρ Ι	Σ Τ Ε Ρ Α

618.

Β	Α	Ν
Ι	Π	Ο
	Β	Ο Ι
Ι	Ο Υ	Α Ι Ο Σ
	Ο	Λ Ι
Ι	Ω	Ο
Β	Ν	Ν

619—623. Διὰ τοῦ Η: *Ἥλιος, λέπος, πάθος, πόθος, πίπτω.* — 624. ΑΥΣΑΝΔΡΟΣ (Ἀσείας, Ὑδραίγυρος, Σοφοκλῆς, Ἀγαμέμνων, Ναύπακτος, Δούναβις, Ῥοδανός, Ὄλορος, Σύρια.)—625. Ὁ φιλάργυρος ζῇ πτωχὸς διὰ νὰ πλουτήσῃ πλούσιος. — 626. *Μὴ ἐπιθύμει ἀδύνατα* (μὴ ἐπὶ θῇ μὶ α - δεινὰ - τα.)

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 *(οἱ ἑξῆς: **5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23**)* πρὸς δρ. 1 ἕκαστος καὶ ταχυδρομικὸς δρ. 1.10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 *(οἱ ἑξῆς: **1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24**)* πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστος.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος δρ. 3—Χρυσόδ. δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6,50, Διὰ τὸ ἐξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν: Ἄδετος δρ. *7*—Χρυσόδετος δρ. *10*.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδετος δρ. *8*—Χρυσόδετος δρ. *10*.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

—[15'—102]—

Ἀνταλλάσσω κάρτες καὶ ἐπιστολὰς μὲ συνδρομητρίας καὶ συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως». Διεύθυνσις: Δνίδα Ν. Κ Περτουντζῆ, Κυπαρισσίαν.

—[15'—103]—

Σύλλογος «*Ἀνικήτων*»—Ἐξελέγησαν σύμβουλοι: Πλ. Σολομωνίδης, Μ. Μακρῆς, Π. Νικολαΐδης. Τρέξατε νὰ ἐγγραφῆτε μέλη!! Γράψατε: Ρέγκον Σ. Ἀρσοῦζον, Limassol (Chypre).

—[15'—104]—

Φέτος ὁ Σύλλογος «*ΑΝΙΚΗΤΩΝ*» ὑποστηρίζει τὸν *ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΝ ΒΑΣΙΛΗΑ* καὶ τὸ *ΒΟΥΝΟ ΤΗΣ ΜΑΝΩΛΙΑΣΑΣ*, ἀνεξαρτήτως κομματικῆς χροιᾶς.

—[15'—105]—

Ἠλιοβασίλεμα, ἴσως μὰ γιατί νὰ φοβᾶσαι φεῦτε; Ξεύρετε, εἶνε ὁ καλλίτερός μου φίλος.

Στενημαχωτάκι

—[15'—106]—

Ἀνταλλάσσω κάρτ-ποστὰλ πανταχόθεν. Προτιμῶ καλλονὰς καὶ τοπεῖα. Διεύθυνσις: **Fanny Démétriadès**, Bul. Cuza 273, Braïla (Roumanie).

—[15'—107]—

Ἀνταλλάσσω κάρτ-ποστὰλ πανταχόθεν. Προτιμῶ καλλονὰς καὶ τοπεῖα. Διεύθυνσις: **Marie Cambani**. Bul Cuza 273, Braïla (Roumanie).

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σταναγμοῦ τοῦ Ἀνέμου

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 2—8 Μαρτίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Δ. Π. Μακρῆς, Γ. Ν. Πετζόπουλος, Λ. Κ. Βούλγαρης, Ι. Θ. Μπάρκα, Ἀ. Δ. Σμέρ, Ἀθηνάκιος Ἀστήρ, Φιλόλας, Ἄννα Χρυσοσπάθη, Βασιλική Σ. Φραντζῆ, Μ. Γ. Μαχιμάρης, Σλαβομένη Πάλμ, Κ. Δ. Μάρκος, Ι. Δ. Καπουστρίας, Π. Α. Σγίτας, Ἑλένη Σταθουλοπούλου, Ἀσάας, Χ. Ν. Φραγκίστας, Δ. Α. Ἀργυρίου, Ι. Ν. Σελᾶς, Φ. Ν. Σελᾶς, Δ. Ν. Παπαδῆς, Γ. Ε. Σιμάτος, Π. Π. Καρανίκας, Ποιήτρια Σαφώ, Εὐ. Ν. Βλάχος, Βικτωρία Α. Τσαγανέα.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Ε. Α. Παπαλουκᾶς, Α. Δ. Παπαδημητρίου.

ΑΡΓΟΥΣ: Ι. Χρ. Γκολφινόπουλος, Β. Δ. Παπαβασιλείου.

ΒΟΛΟΥ: Πολυδώρα Γεωργούλα.

ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΥ: Κ. Μαστροκώστας, Κ. Π. Παπαλάλος, Μ. Μ. Κουτσοῦκος.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Δ. Ι. Τσακόγιαννης

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Α. Γ. Μπαγδατόπουλος

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Π. Α. Γεωργίου, Ι. Α. Ἰωακειμόπουλος, Ἥρως τοῦ Μορεόβου,

ΙΘΑΚΗΣ: Θ. Τ. Μορφέσης,

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δ. Χ. Ἀρχιμανδρίτης, Ι. Ν. Λέβης,

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἰδυότροπη Ξανθούλα, Νηνεμία Σ. Α. Κεφαλας, Α. Γ. Δεσύλλας, Ἐλισάβετ Γ. Δεσύλλα, Πλανήτης.

ΛΑΓΚΑΔΙΩΝ: Ι. Π. Κυτσόγιαννης.

ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Γ. Η. Στέργιος

ΜΕΛΙΓΑΛΑ: Π. Η. Δημητρακόπουλος, Βασιλική Α. Παπαδοπούλου, Ν. Α. Παπαδόπουλος.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Α. Δ. Ἀδαμόπουλος, Γ. Κ. Κουταλιάνης.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ἑλένη Ε. Θεοδωροπούλου, Β. Σωτηριάδης.

ΠΑΤΡΩΝ: Δ. Χαραλάμπης, Ν. Φάφολος, Π. Η. Εὐμορφόπουλος, Ἀνδριάνα Γ. Σταυρόπουλος, Ἀναστασία Δ. Λέγγερη, Ἥρως Ἑλληνοπούλα,

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Σ. Δ. Κατσάκης, Γ. Θ. Πανάγος, Π. Σ. Μιχαλᾶς, Ν. Α. Παπαχρήστου, Ι. Θ. Γιαννούσης, Κ. Γ. Ἀγαπούσης, Γ. Ν. Γιαννούσης, Δ. Ε. Κουρτέσης, Φ. Μ. Πέππας, Γερμανόφιλος, Γερμανία, Κάϊζερ, Ι. Θ. Μπαβέας, Σ. Β. Βασιμιδῆς, Ι. Α. Θεοχάρης, Ζήτω ὁ Βασιλεύς, Α. Σ. Μαυρίδης, Κ. Βουλγαροκτόνος, Γ. Κ. Καρδαρᾶς, Ν. Ι. Λύτσας, Δ. Α. Δημητρίου, Ε. Θ. Τσεπόπουλος, Ἀλεξανδρίνα Πρίμα, Μαρία Καλαφατάκη, Π. Σ. Δέμπης, Ι. Α. Καλαμάτας, Σ. Γαμβέτας, Α. Σ. Λαγουδάκης, Ν. Σ. Ζωγραφίδης, Α. Ι. Μπακούρος, Α. Ε. Τσόκας, Ε. Σ. Πεφωματῆς.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Παπάκι, Πολυξένη Ι. Τόλια, Κ. Γ. Κοκκινάτος, Ἀντιγόνη Δ. Ζάμπα, Τ. Δ. Γιαννουλάτος.

ΠΥΡΓΟΥ: Ν. Ι. Σταυρόπουλος, Α. Β. Βερβέλης, Κατίνα Α. Καλλιτσώτου, Ἀνθούλα Δ. Μπελούσης, Ι. Π. Βαρζελιώτης.

ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Ε. Ι. Δρανδάκης, Φιλομήτωρ.

ΣΥΡΟΥ: Γ. Β. Μωραΐτης, Ε. Π. Ἀγγελίδη, Θεοδώρα Γ. Μιχαήλ, Μαρίνα Π. Κατσιμαντή, Ἀθηνᾶ Κ. Καλαποδοπούλου.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Φλώρα Γιαντουσοπούλου, Ὄλγα Π. Γιαννουσοπούλου, Ἀνδρομάχη Κ. Σβάρνα, Μαρία Τζουμέρκα, Γ. Σ. Χριστοδούλου, Γ. Κ. Δελιγιάννης, Τ. Χ. Παπακωνσταντίνου, Ι. Ἀστεριάδης, Καλλιόπη Νικοπούλου, Α. Νικόπουλος, Α. Κοντογεώργος, Ν. Καραγιάννης.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δ. Σ. Μούμας, Π. Δ. Χαλβαντζῆς, Βασιλική Φ. Διγενοπούλου, Πανελλήνιον Ὄνειρον.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Θ. Ν. Τζίκας, Ι. Χ. Νάκος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς πέντε: ΙΩΑΝΝΑ Θ. ΜΠΑΡΚΑ ἐν Ἀθήναις, ΜΙΜΗΣ Μ. ΚΟΥΤΣΟΥΚΟΣ ἐν Γαλαξειδίῳ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ Π. ΣΤΕΡΓΙΟΣ ἐν Λιγουδίστῃ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΑ ΠΡΙΜΑ ἐν Πειραιεῖ, ΤΑΚΙΣ Ν. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ἐν Τρικκάλοις, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου.

Τύποις ΑΛΕΑΦΩΝ ΜΠΑΛΑΖΟΥΛΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.